వారం.. వారం..

పవని నిర్మలప్రభావతి

"**విరా**తో ఓ మాట చెప్పాలనుకుంటున్నాను!" అంది సీత మెల్లిగా. ఆఫీసుకు వెళ్ళబోతున్న గోపాలరావు ఆగి, భార్యవేపుచూస్తూ "ఒకమాటే గదా? అయితే చెప్పు!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఓ పేద కుర్రాడు మన రాము క్లాస్ అంటే ఇంటర్ లో చేరాడట తండ్రి లేడట తల్లివుందిట కానీ, ఆమె పల్లెలో వుంటుందట. అక్కడ ఓ గేదెను మేపుకుంటూ పాలమ్ముకుని జీవిస్తుంటుందట. పిల్లవాడిని బస్తీలోపెట్టి చదువుకూ భోజనానికీ వసతి కల్పించే అవకాశం లేదట బంధువులెవరో కుర్రాణ్ణి చేరదీసి, చదువుకయ్యే ఖర్చు మాత్రం భరిస్తామన్నారట భోజనందొక్కటే వాడికి సమస్యట ఆ కుర్రాడిపేరు కృష్ణ!" సీత ఇంతా చెప్పుకుపోతుండగా గోపాలరావు అడ్డొచ్చాడు

"సీతా! ప్లీజ్! అసలు పాయింటు వదిలేసి ఎటో వెళ్ళిపోతున్నావు నువ్వు చెబుతానన్న "ఓ మాట"కు ఉపోద్ఘాతమే ఇదైతే ఇక ఆ మాటొక్కటీ ఎంత పెద్దదోనని హడలు పుట్టుకొస్తోంది" వాచీకేసి చూచుకుంటూ అన్నాడు నవ్వుతూ.

సీతకూ నవ్వొచ్చింది నవ్వాపుకుంటూ అంది. "వారానికో రోజు మనింట్లో భోజనం పెడదామనుకున్నాను. మిగతా వారాలలో మనకు తెలిసిన వాళ్ళకుగానీ. ఫ్రెండ్సుకుగానీ చెప్పి, ఏర్పాటు చేయించవచ్చు. మన రాముకూడా ఎంతో సంతోషిస్తాడు. ఏమంటారు?"

గోపాలరావు క్షణకాలం ఏదో ఆలోచించి అన్నాడు. "వారానికి ఒక్కరోజు. నెలకు నాలుగు రోజులే కదా! తప్పకుండా పెట్టు. మిగతా వారాల విషయం మనకొద్దు. మనం ఎవరికేనా చెప్పబోయినా, లేనిపోని సమస్యేదో తమనెత్తిన మనం పెట్టామని విసుక్కుంటారు మన కెందుకు సీతా! మిగతా వారాలు ఏర్పాటు వాడే చూచుకొంటాడు నువ్వు పెట్టదల్చుకున్న ఒక్కరోజూ పెట్టెయ్!" అంటూనే స్కూటర్ స్టార్ట్ చేశాడు అంతలోనే ఏదో గుర్తొచ్చిన వాడిలా సీతకేసి చూస్తూ అన్నాడు "నేనో మాట చెప్పనా సీతా!"

తనను అనుకరిస్తూ వెక్కిరిస్తున్నాడని తెలిసి సీత నవ్వింది. "చెప్పండి." అంది మెల్లిగా.

"ఏ పనైనా మొదలెట్టకూడదు. మొదలెట్టాక సాంతం అన్నిరోజులూ ఒక్కలా జరిగేలా చూడాలి" అతిగాడి మాటలు పూర్తికాకుండానే, భావం అర్థం చేసుకున్న దానిలా నవ్వేసింది సీత "మీకా భయం అవసరంలేదు కృష్ణను మధ్యలో తరిమేస్తానేమో నని కాదూ మీ భయం?అలా చెయ్యను లెండి. మన పిల్లలిద్దరూ అదనంగా ఓ ముద్ద తిన్నారనుకుంటాను నేను పూజించే దేవుడు సజీవంగా వచ్చి ఆహారం స్వీకరించాడను

★ ఉదయాన్నే పని మొదలైనప్పుడు కాదు కష్టం తెలిసేది. ఎండ వేడి పెరుగుతున్న కొద్దీ తెలుస్తుంది కష్టం. పనికిముందు ఆలోచనలకూ, పని మొదలయ్యేక ఆచరణలకూ మధ్య చాలాదూరమే ఉంటుంది. ★

కుంటాను ” ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్న సీత మాటలకు అడ్డొస్తూ నవ్వాడు గోపాలరావు.

“ఇంకెన్నైనా అనుకుంటారు మీ ఆడ వాళ్ళు మూడ్ బాగున్నంతవరకూ! చూద్దాం! ఆ కృష్ణ అదృష్టం. మా భాగ్యం! వెండి తెరమీద చూద్దాం!”

స్కూటర్ వెళ్ళిపోయింది. సీత ఇంట్లోకి వచ్చింది. అందాకా పెరట్లో కూర్చోబెట్టివచ్చిన కృష్ణను, మరోసారి ఆప్యాయంగా, వాత్సల్యం నిండిన చూపులతో చూచింది. పదహారేళ్ళుంటా యేమో! ఇంకా తక్కువో! తన రెండో కొడుకు రాముకంటే, కాస్త పొట్టిగావున్నాడు. తెల్లగా వున్నాడు. వినయంగా వున్నాడు ఇలా ప్రతి ఇల్లాలినీ తన అన్నం కోసం అడగ వలసి రావటంవల్లో ఏమో అణువణువునా అభిమానంతో దహించుకు పోతున్నట్లున్నాడు.

“చదువుపట్ల ఎంత ఆసక్తి లేకపోతే ఇంతటి పట్టుదలతో, స్వాభిమానాన్ని కూడా చంపుక, వారాలు చేసుకోందుకు సిద్ధపడతాడు? అనిపించింది సీతకు. రాము “అమ్మా! ఓ రోజు మనం పెడదామా?” అని అడిగినప్పుడే అనిపించింది తనకు. ఆ పూటే తీసుకు రావల సిందని——

“బాబుగారు ఒప్పుకోలేదా అమ్మా?” అన్నాడు కృష్ణ సీత తనకేసి అలాగేచూస్తూ నిల్చుండి పోవటం చూచి, ఇబ్బందిగా అటూ ఇటూ చూస్తూ. సీత త్రుళ్ళిపడ్డట్లుగా అంది “అబ్బే' ఒప్పుకున్నారు కృష్ణా. ఈ రోజు ఎలాగూవచ్చావు, తిధికూడా మంచిది. అన్నం తినిపో! ఈసారినుంచి ఆదివారం వస్తుండు. ఆదివారమైతే పిల్లలిద్దరికీ కాలేజికీ, స్కూలుకూ శలవు. బాబుగారూ ఇంటి దగ్గరే వుంటారు! నాకూ తీరుబడిగా వుంటుంది!” అంది సీత.

వెంటనే, ఆకులో అన్నం, కూర, పచ్చడి వేసుక తెచ్చి, వంట గది ముందున్న వరం డాలో పీటవాల్చి పెట్టింది. ఓ కప్పుతో సాంబారు, మరో కప్పుతో పెరుగు తెచ్చి దగ్గర వుంచింది. వంట ఇంటి గడపమీద కూర్చుని. “మరి కాస్త కూర వెయ్యనా! ఇంకాస్త పులుసువేసుకో! మజ్జిగ కావలిస్తే అడుగు మొహమాటపడకు. భయపడకు మీ అమ్మనే అనుకో!” అంటూ కొసరికొసరి వడ్డించి తినిపించింది. కృష్ణ వెళ్ళిపోయాక ఎంతో గొప్ప పనేదో తను సాధించినట్లు తృప్తి పడింది సీత.

ఆదివారం గోపాలరావూ, సీనియర్ ఇంటర్ చదువుతున్న రవి, ఇంటర్ చదువుతున్న రాము, ఇంటి దగ్గరే వుంటారు. గోపాలరావుకు స్వీటు ఇష్టం. పిల్లలిద్దరికీ “హాట్” ఇష్టం. అంచేత ఆదివారం ఓ స్వీటు హాటూ, వంటతోబాటే తప్పని సరిగా చేస్తుంది సీత.

“కృష్ణకూడా కాస్త స్వీటూ, హాటూ ఇద్దాం అమ్మా!” అన్నాడు రవి తల్లి ఏమం టుందో ననుకుంటూ.

సీత నవ్వింది. “అలాగే రవీ! మీరంతా ఏం తింటారో అదే వాడికీ పెడతాను. మీతో బాటే వాడూను! వారాలకొచ్చే కుర్రాళ్ళను, కొందరు ఇల్లాళ్ళు చాలానీచంగా చూస్తారట! మిగిలిపోయిన చద్దెన్నమూ, చద్ది కూరలూ వేస్తారట ఏదో కుక్కకో . గేదెకో వేస్తు న్నట్లు అలా నేను చెయ్యను!” అంది. రవి పొంగిపోయాడు.

అప్పుడే వచ్చిన కృష్ణకు, వేడివేడి అన్నం, కూర, సాంబారు, పచ్చడి, పెరుగు, స్వీటు, హాటుతో భోజనం అమర్చింది సీత.

నెల తిరిగింది. నెలలో నాలుగు సార్లు వచ్చాడు కృష్ణ, ఈ నాలుగు వారాలలో వాడు రాముకూ,రవికీకూడా బాగా స్నేహితుడయ్యాడు. అన్నం తిన్నాక వాళ్ళతో కేరమ్స్ ఆడు కుంటాడు కాస్సేపు మరో రెండిళ్ళలో మాత్రమే వారాలు కుదిరాయట! మిగతా నాలుగు రోజులూ, ఇంటి దగ్గర్నుంచి తల్లి పంపగలిగే కొద్దిపాటి బియ్యం, రోజూ కొద్ది కొద్దిగా వండుకుని కాలక్షేపం చేస్తున్నాడట—— అలా కబుర్లు చెబుతుంటాడు. ఆ రెండిళ్ళలో నయినా ఆ గృహిణులిద్దరూ ఆ గృహస్థుల భయానికి మాత్రమే పెడుతున్నారట అన్నం

తనకి! ఆ విసుగంతా వడ్డనలో చూపిస్తారట!

"మీ అమ్మగారంతటి మంచి తల్లిని నేనెక్కడా చూళ్లేదు రామూ!" అంటుంటాడు తరచూ!

అలాటప్పుడు సీతకు ఎంతో గర్వం కలుగుతుంది. తనమీద తన త్యాగంమీద గొప్ప "కాన్ఫిడెన్స్" ఏర్పడింది!

మరోనెల గిర్రున తిరిగింది. "కృష్ణ తమ ఇంటికి రావటం మొదలెట్టి ఇది ఎనిమిదో వారం! పిల్లాడి కళ్ళల్లోకి కాస్త కళవచ్చింది. ఒంట్లోకి కూడా బలం వస్తోంది" అనుకుంది సీత తృప్తిగా: ఆ మాటే అంది గోపాలరావుతో.

"ఇంకా నయం. వాడతో అనకు. లోపల నవ్వుకుంటాడు: మనం వాడికి పెడుతున్నదల్లా వారానికి ఒక్కరోజు! ఒకేఒక రోజు! అంతలోకే వాడు తెగబలిసి పోతున్నాడని నువ్వు భ్రమపడితే . అంతటిఆత్మవంచన మరోటిలేదు. నీ లెక్క ప్రకారం, నీవేఁభోజనం రోజూచేస్తున్న నేనూ, పిల్లలూ, భారత దేశంలోనే మాకు సరిపోలని వస్తాదులమయ్యేవాళ్ళం " అన్నాడు పకపకా నవ్వుతూ.

సీతకూ్కడా నవ్వొచ్చింది. గోపాలరావూ రవీ, రామూ సన్నగా, పొడుగా వుంటారు.

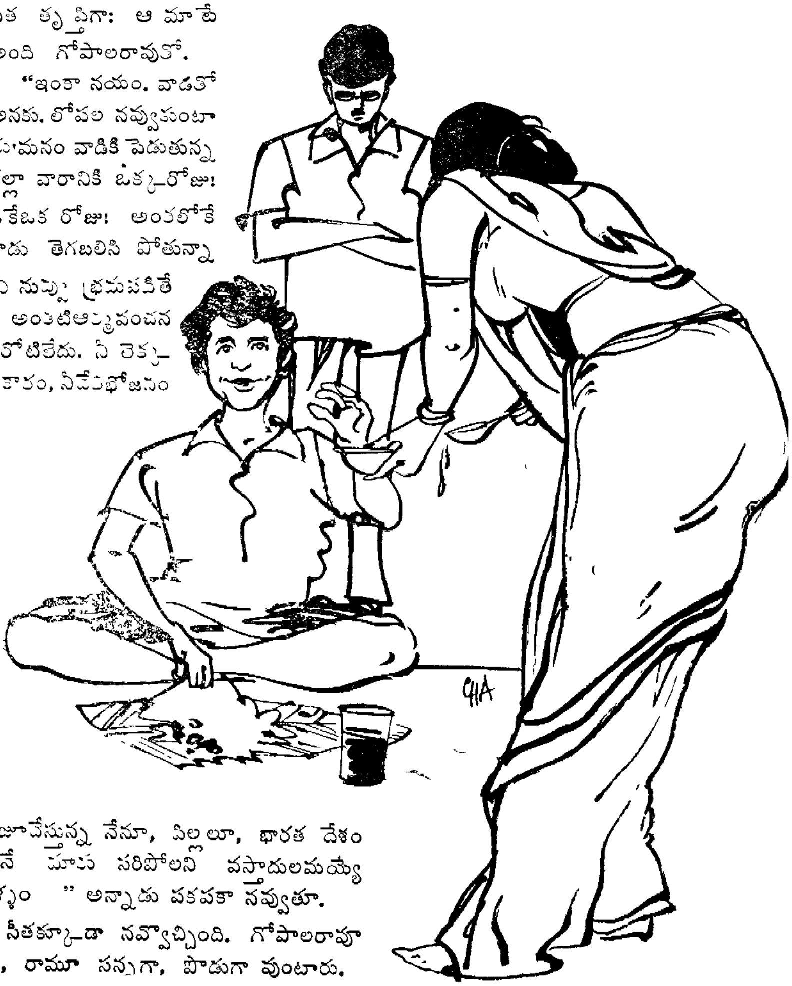

"మీ శరీర తత్వమే అంత! ఏంతిన్నాలావు కారు!" అంది.

"తెలుసుకున్నావు కదా! అలాగే కృష్ణ కూడా! ఏం తినకున్నా, నిండుగా కనిపిస్తాడు! ఖర్మకొద్దీ వాడు నీ చేతి భోజనంవల్లే తెగ లావెక్కి పోతున్నాడని-తగ్గించేవు!" అన్నాడు గోపాలరావు.

మూడోనెల జరుగుతోంది! గోపాలరావు నెలసరి ఖర్చులకని సీతచేతి కిచ్చేస్తాడు డబ్బంతా. ఇంటికొ్కవలసిన అన్ని వస్తువులూ ఒనరులూ చూచుకోవటం ఆమెవంతే!

ఈనెల బడ్జెటులో ఎంచేతో కొద్దిగా లోటు కనిపించింది సీతకు. ప్రతినెలా పాతికపైగా ఆదాచేయగలిగేది.

వస్తువులలో పప్పులూ, నూనె, నెయ్యి, పాలు అన్నీ అదనంగా తెప్పించవలసి వస్తోంది! ఎందుకని? అదనపు మెంబరు కృష్ణ కోసం! వారానికొక్క రోజేగదా? అయితేనేం' అనుకోకూడదుగానీ వాడు తిండి పుష్టిగల పిల్లాడు! రవి, రాము, ఇద్దరూ కలిసి తినే దానికంటే ఓ ముద్ద ఎక్కువగానే తింటాడు ఒక్కడూ! అలాగే స్వీటు అంటే చాలా ఇష్టమేమో మొదట్లో తను "మరి కాస్త వేసుకోరా! ఏమిటా తిండి! చేదా?" అంటూ ఆప్యాయంగా వడ్డించేది. ఇప్పుడు బాగా చనువు వచ్చింది. కాబట్టి, "అమ్మా! మరి కాస్త స్వీటు వెయ్యి! ఈ వారం భలేబావుంది! పకోడీలు కూడా మరోపది వెయ్యి నోట్లో వేసుకుంటేనే కరిగిపోతున్నాయి!" అంటూ అడిగి మరీ వేయించుకుంటాడు. "మాకు గేదె వుందని పేరేగానీ, మజ్జిగకూడా నోచుకో లేదమ్మా నేనూ, మా అమ్మా! పాలుచుక్క మిగలకుండా అమ్మేస్తాం! ఇంత మంచి పెరుగు ఎక్కడ తింటాం!" అంటాడు పెరుగన్నం కలుపుకుని' గాజు గ్లాసు నిండుగా మజ్జిగ పోయించుకొని తాగుతూ "అదో! సోమ వారం (పేట్టే) వారింట్లో మూడు రోజుల నాటివో ఏమో! పులిసిపోయిన మజ్జిగ పోసే స్తారు! ఓ రకంగా వాసన కూడా వస్తాయి!" అంటాడు! ఆప్యాయతగా వాడు "అమ్మా!" అని కబుర్లు చెబుతుంటే బావుందిగానీ, వాడి తిండే భయం పుట్టిస్తోంది!

జోసీ ఆదివారం ఒక్కపూట అని ఒప్పు కుంటే బావుండేదేమో! ఆదివారమంతా అనే సరికి . రెండో పూటా ఇలాగే—స్వీటు హాటు మినహా అన్ని సాదకాలు ఎక్కువెక్కువ చేయాల్సి వస్తోంది!

"అమ్మా!" గుమ్మంలో కృష్ణ పిలుపువిని ఆలోచనలు కట్టిపెట్టింది సీత. "రాము, రవి అన్నయ్య ఏరమ్మా? నాన్నగారు కూడా కన్పిం చలేదే!" అన్నాడు వాడు లోపలికొస్తూ సీత క్కాస్త చిరాకనిపించింది. అది లోలోపలే అణుచుకుంటూ చిరునవ్వు అరువు తెచ్చు కుంటూ అంది "ఉదయం తొమ్మిదిన్నర కేదో మంచి ఇంగ్లీషు పిక్చరుందని వెళ్ళారు రా కృష్ణా! బహుశ ఓ అరగంటలో రావొచ్చు! నువ్వు కాళ్ళు చేతులు కడుక్కునిరా! నీకు అన్నం పెట్టేస్తాను " అంది.

"ఎందుకమ్మా! అరగంటేగా! వాళ్ళొచ్చే వరకూ ఆగుతాలే!" అన్నాడు.

"ఊహూఁ! ఒద్దులే! తొమ్మిది గంటలకి టిఫిన్ తినివెళ్ళారు. ఏ ఒంటిగంటకో రెండిం టికో భోజనం చేస్తారిక వచ్చాక! అందాకా నువ్వు కనిపెట్టుకు వుండటం దేనికి! రా వడ్డిం చేస్తాను!" అంది వంట ఇంటికేసి వెళ్తూ.

"సరే అయితే!" కృష్ణ కాళ్ళు కడుక్కుని కూర్చున్నాడు అన్నం, కొద్దిగా కూర, పచ్చడి, కప్పుతో సాంబారు గ్లాసులో మజ్జిగ తెచ్చి పెట్టింది సీత.

'ఈ రోజేమిటో ఒంట్లో [illegible] కృష్ణా! స్వీటు, హాటు [illegible] " అంది. [illegible]

కృష్ణ గాభరాగా [illegible] ఆమె [illegible] "జ్వరం వచ్చిందేమిటమ్మా! డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళలేక పోయారా! పోనీ టాబ్లెట్ ఏదైనా వేసుకోకూడదా? నువ్వు పదిమాట్లు తిరక్క. నాక్కావల్సిందేదో అడుగుతాలే! ఇవన్నీ చాలు—అసలు ఒళ్ళు బాగాలేదని తెలిస్తే, ఇంటి దగ్గరే కాసిన్ని బియ్యం వండేసుకునే వాణ్ణి!" అన్నాడు. వాడి కళ్ళనిండుగా మమత పొంగి పొరలుతున్నట్లనిపించిన సీత గతుక్కు మంది. కూర, సాంబారే, మరోమారు అడిగి వేయించుక తిని లేచి వెళ్ళాడు కృష్ణ. పిల్లలొచ్చేవరకూ వుంటానంటాడేమో వాళ్ళు స్వీటు తింటుంటే భయపడింది సీత. కానీ కృష్ణ వెళ్ళిపోయాడు.

మరుసటి ఆదివారం, మరింత త్వరగా వచ్చినట్లనిపించింది సీతకు. కృష్ణను చూడగానే

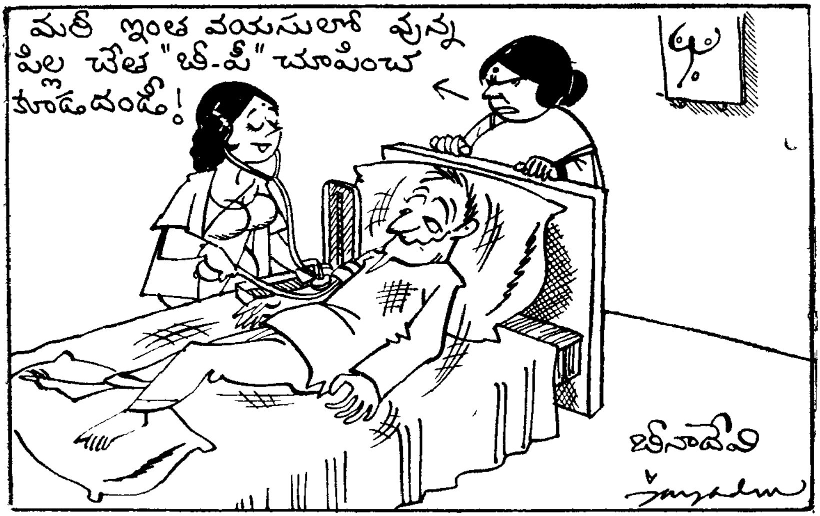

పైకే చిరాకు పొంగుకు వచ్చిందామెకు! వీడు నిజంగా ఇతరుల ఇళ్ళలో వారాలకు ప్రయత్నించాడా? ఇంత సిటీలో ఏడుమంది గృహస్థులు, గృహిణులుగానీ వాడికి రోజుకో పూట అన్నం పెట్టడానికి అంగీకరించలేదంటే ఆశ్చర్యంకాదూ! అందుకే! [illegible] కన్నా [illegible] ఫలిస్తుందు, [illegible] [illegible] చేసే పైత్రి [illegible] అని మురిసి పోయిందిగానీ, అది తన తెలివి తక్కువ తనమేమో! దాన్ని, వాడు బాగా ఉపయోగించుకొంటున్నాడేమో!

"కృష్ణకు అన్నంపెట్టి పంపి, మీకేర్పాటు చేస్తాను!" అంది సీత, భోజనాలకు సిద్ధమౌతున్న, గోపాలరావుతో, పిల్లలతో!

"ఎందుకూ రెండుసార్లు తిరగటం? అందరికీ వడ్డిస్తే పోలా?" అన్నారు ముగ్గురూ ముక్త కంఠాలతో!

సీతకు చికాకనిపించింది. వీళ్ళ కెలా చెప్పాలి? చెప్పినా అర్థంగాదేమో

"ఆదివారమైనా, మనందరం సరదాగా కూర్చుని కబుర్లాడుకుంటూ అన్నం తినటం లేదీ మధ్య! మీరోసారి, నేనోసారి .. రోజూలా!" అంది పెరట్లో కాళ్ళుచేతులు కడుక్కుంటున్న కృష్ణకేసి చిరాగ్గా చూస్తూ.

"పోనీ, నువ్వూ కూర్చోమ్మా ..అందరం తిందాం!" అన్నాడు రవి.

"నీ మొహం! ఎడంచేత్తో కుడిచేత్తో అలా ఎవరంటే వాళ్ళు ముట్టు కుంటే నాకు తిన్నట్లే వుండదు!" అంది కరుగ్గా.

"ఇంత క్రితం అలాగే కాదా తింటున్నాం!" అనుకున్నాడు రాము లోలోపల! సీతకేసి నిదానంగా చూసిన గోపాలరావు మెల్లిగా పిల్లలతో అన్నాడు "పోన్లే! అమ్మకెలాదాపుంటే అలాగే చెయ్యనీ!" అని. కృష్ణ గాభరాగా అన్నాడు. "వాళ్ళందరినీ వదిలి నాకొక్కడికీ ఎందుకమ్మా!"

"కూర్చో కృష్ణా! వాళ్ళు కాస్సేపు ఆగుతారటలే!" అంది విసుగ్గా.

కృష్ణ కూర్చున్నాడు. ఆ చికాకులో సాంబారు మారు అడగలేదు. కూరా వెయ్యలేదు మరోసారి మజ్జిగ ఆకులోనే పోసింది. కృష్ణ తిని వెళ్ళిపోయాడు

"కృష్ణ కీరోజు స్వీటు, హాటు వెయ్యలేదేమిటమ్మా!" అన్నాడు రాము.

"మర్చిపోయావా?" అని కూడా అడిగాడు.

"నూనె, నెయ్యి ఎలామండి పోతున్నాయో తెలుసా? ఆమాటకొస్తే పప్పు దినుసులు. బియ్యం ఒకటేమిటి? మరి కొన్నాళ్ళలో మనందరం కూడా ఓ పచ్చడితో సరిపెట్టు కోవాల్సి వస్తుందేమో ననిపిస్తోంది!" అంది విసురుగా.

గోపాలరావు మెల్లగా అన్నాడు "అమ్మ కేదో చికాకుగా వుందిరా రాము! ఈ మధ్య ఒంట్లో హుషారుగా వుండటం లేదంటోంది. విసిగించక భోజనాలు కానివ్వండి!"

"ఈ రోజుల్లో వస్తువులెలా మండిపోతు న్నయో నీకు తెలుసుగా కృష్ణా! రాత్రి అన్నం మిగిలిపోయింది! ఉదయం పనిమనిషికిపెట్టాక కూడా మిగిలిపోయిందింకా! పారేసుకుంటామా ఏమిటి? సాంబారు కొద్దిగానే చేశాను అది కాస్తా పిల్లలకూ, ఆయనకూ సరిపోయిందీ రోజు కూర కిలో మూడు రూపాయలకేదీ తగ్గటంలేదు " అంది ఆ ఆదివారం సీత. కృష్ణకు ఆకులో చద్ది అన్నం, కాస్తంతపచ్చడి, మజ్జిగ ఇస్తూ

"ఏదో ఒకటిలే అమ్మా! చద్దెన్నం మిగిలి పోతే, మా అమ్మ ఆ అన్నంలో నిండుగా నీళ్లుపోసి వుంచుతుంది. రెండో పూటవున్నా మెతుకులు మెత్త బడవట అలా అయితే!" అంటూ తిన్నాడు కృష్ణ ఈవారం కృష్ణ వచ్చేలోగానే పిల్లలరూ భర్తకూ అన్నాలు పెట్టేసింది సీత! కృష్ణ వెళ్ళాక, గోపాలరావు సీతతో అన్నాడు.

"చద్దెన్నం మిగిలిపోతే మనం తింటే మాత్రం తప్పేమిటి సీతా! పదార్థం పారేసు కుంటామా? నాకూ కాస్త పెడితే సరిపోక పోయిందా!"

గంయిమంది సీత. "ఇంకా నయం! మీకు పెట్టాలీ చల్లగా చద్దెన్నం! కాస్తంత చల్లా రినా, మీరూ పిల్లలూ ముట్టుకోరు. నాకూ సయించదు మరేం చెయ్యను " ఆమె మాటలు ఆమెకే ఏదోగా తోచాయి ఆక్షణంలో!

"ఏమిటో పరిస్థితులు మారిపోతున్నాయి!" అంది ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లు.

"పరిస్థితులు మారాయా? నువ్వు మారు తున్నావా?" అన్నాడు గోపాలరావు, పరీక్షగా సీతకేసి చూస్తూ.

"ఏమో బాబూ!ఈ కృష్ణగాడిదో పెద్ద ఖర్మై కూర్చుంది." అంది విసుగ్గాలేస్తూ సీత. గోపాలరావు చాలాసేపు అలాగే కూర్చుండి పోయాడు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ. తర్వాత ఏదో నిశ్చయాని కొచ్చినట్లు, గబగబ డ్రెస్ చేసుకుని బయటకు వెళ్ళాడు.

ఆరోజు ఉగాది. పిల్లలకూ, భర్తకూ ఇష్ట మైన వంటలూ పిండి వంటలూ చేయటంలో క్షణం తీరిక లేకుండావుంది సీత. ఏదో పని మీద ఆ వీధిలోనుంచి వెళ్తున్న కృష్ణ రవితో, రాముతో కాస్సేపు కబుర్లు చెప్పు కుందామని వచ్చాడు. వీది వరండాలో రవి, రాముల గొంతుకల తోబాటు, కృష్ణ గొంతుక కూడా వినిపించటంతో సీతలో కోపం కట్టలు తెంచుకుంది.

ఈ రోజు ఉగాది! శనివారమని తెలుసు! అయినా కృష్ణవచ్చాడు, అదీ భోజనాలవేళ కాబోతుండగా! అంటే అర్థమేమిటి? ఈ రోజు పండగ స్పెషల్స్ ఏవో చేస్తారని వాడికి తెలుసు! పండగ పూటా ఇంటికి భోజనం వేళలో వస్తే, వెళ్ళమని చెప్పరని కూడా తెలుసు! అంటే? ఇంక ప్రతి పండగకూ ఇలా వస్తుంటాడా? కాదని చెప్పేందుకు వీలుపడదు. ఇక అదో "హక్కు"గా మార్చుకుంటాడేమో! ఆది వారాలలానే ఇదీ అలవాటుగా మారుతుందేమో! తను అనవసరంగా "జాలి" చూపటంతో వచ్చిందీ చిక్కంతా! తనేదో తాత్కాలికావే శంతో మాటంది. అంతేగాని జీవితాంతం ఇలా వీడ్ని పోషిస్తానని "బాండ్" రాసివ్వలేదు. అ(: గారెలు కాలుస్తున్న పిండి చేతులతోనే, ఒక్క విసురుగా వరండాలోకి వచ్చింది సీత.

"కృష్ణా! ఇదేరా నీలాటి వాళ్ళతో వచ్చిన చిక్కు! ఆదివారాలంటే సరే! పండగరోజుల్లో కూడానా! శనివారమని తెలీదా ఈ రోజు"

రవి, రాములతోబాటు కృష్ణ నిర్ఘాంత పోయాడు. తల్లి మీద వచ్చిన కోపాన్ని

అక్కడ ప్రదర్శించలేక. రవి, రాము లోపలికి వెళ్ళిపోయారు. కృష్ణ తెల్లని మొహం, అవమానంతో, బాధతో జేవురించిందొక్క సారిగా.

"భోజనం కోసం రాలేదమ్మా! ఇటుగా వెళ్తుంటే, రవి అన్నయ్య వాకిట్లో కనిపిస్తే వూరికే పలకరించి పోదామని వచ్చానంతే! అదీ గాక, రేపు ఆదివారంనుంచీ రానని చెప్పటానికి. ఎలాగూ ఇటే వెళ్తున్నాను కదా, మీతో ఆ సంగతి ముందుగా చెబితే నా కోసం వంట చెయ్యరని—వచ్చాను ."

గబగబ మెట్లుదిగి వెళ్ళిపోయాడు కృష్ణ. నిర్ఘాంతపోయింది సీత!

గోపాలరావు విసురుగా గదిలోనుంచి బయటకు వచ్చాడు! తప్పు చేసినదానిలా తల వంచుక నిల్చునివున్న సీతను చూస్తుంటే, అందాకా అతగాడిలో పెల్లుబికిన కోపం జాలిగా మారింది

"ఏమిటో ధరలు పెరిగాయని ఆదివారాలు సాయంత్రాలు మీతో కలసి సినిమాకో, షికారుకో రావాలన్నా వీలుగావటంలేదని..."

ఎలా చెప్పలేపోయిన సీత నోట్లోంచి మాటలు రావటంలేదు. కళ్ళ నిండుగా నీళ్ళు మాత్రం నిలిచాయి.

"పోన్లే! జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. కానీ ఈ రోజు నీకో కబురు చెబుదామనుకున్నాను. భోజనాల టైంలో సరదాగా రవి, రాము, నువ్వు అందరూ వుండగా చెబుదామనుకున్నాను. ఈలోగా కృష్ణ వస్తాడనిగానీ, నువ్వింత తొందర పడతావనిగానీ, వూహించుకోలేదు సీతా!"

సీత మాట్లాడలేదు.

"సీతా! దెప్పుతున్నాననుకోకు — నిన్ను గురించి నువ్వు తెలుసుకున్నావీరోజు ధరలు పెరగడమే కాదు, నీలో వాడిపట్ల దయ కూడా తరిగిందీ ఆరునెలల్లో! నీ బిడ్డల భవిష్యత్తు నేదోవాడు తినేస్తున్నాడన్న ఆరాటం పెరిగింది నీలో! మరో పరాయి తల్లి కన్నబిడ్డ ఆకలి వారంలో ఒకే ఒకరోజు తీర్చగలిగే మాతృ మమత తగ్గిపోయింది. వారం వారం అన్నం కంటే ఎక్కువగా, నీ మనసు వాడికి శాపనార్థాలే ఎక్కువగా పెడ్తోందని నాకు తెలుసు. ఈ సమస్యకు పరిష్కారం ఎలాగా అని నేనూ చాలా రోజులుగా ఆలోచిస్తున్నాను. నిన్ననే ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాను.

నా డాక్టర్ ఫ్రెండొకతనితో మాట్లాడాను ఈ విషయమై! నెలపొడుగూతా ఎవరో ఒకరు విసుక్కుంటూ పెట్టే అన్నం తినవలసివస్తే, ఇక కృష్ణలాటి చురుకైన విద్యార్థిలో "కాన్ఫిడెన్స్" ఎలా వుంటుంది? చదువుపట్ల ఆసక్తి ఎలా నిలుస్తుంది? వాడిలో ఆ అన్నం బలం కంటే ఎక్కువగా "సెల్ఫ్‌పిటీ"ని ఎక్కువ చేస్తే అదో భయంకరమైన మానసిక రుగ్మతగా పరిణమించవచ్చు నేనూ, ఆ డాక్టరూ కలిసి, ప్రతినెలా కృష్ణకు ఓ హోటల్‌లో "మీల్స్ టికెట్ల బుక్స్" కొనిస్తాం. నీకూ, ఆ డాక్టరుగారి భార్యకీగానీ, మరే గృహిణికిగానీ చికాకుండదీ పద్ధతయితే! డాక్టరసలు తన భార్యకీ విషయం తెలియవలసిన అవసరంగానీ తెలిపే అవకాశంగానీ వద్దన్నారు. నీలో కొంత సంస్కారం .. వుంది కాబట్టి, నీకు చెబుతున్నాను నిన్ను తప్పు పట్టడంలేదు నేనిప్పుడు. ఇకా విషయం వదిలెయ్! పద పద! లోపల పంటెలా వుందో చూడు!" అన్నాడు గోపాలరావు మామూలుగా.

సీత అలాగే నిల్చుండి పోయింది ఓ నిముషంపాటు! ఇతర గృహిణులందరికీ భిన్నంగా తనలో గొప్పగా వుందనుకున్న కొండంత సంస్కారం త్యాగం ఈ క్షణంలో దూది పింజంత పరిమాణానికి దిగిపోయిందని తెలిసిపోయింది తనకే!

పండగ రోజు సరదాగా పిల్లలతో కబుర్లాడుదామని వచ్చిన కృష్ణ అనవసరంగా చీవాట్లుతిని వుసూరుమంటూ వెళ్ళిపోయాడు... రవినీ, రామునీ బ్రతిమాలి, కృష్ణను పిల్చుకు రమ్మని పంపింది సీత. వేడివేడి గారెలూ, స్వీటూ, పప్పు, నెయ్యి, కూర, సాంబారు, పెరుగుతో కృష్ణ తమందరితోబాటు కూర్చుని సరదాగా కబుర్లాడుకుంటూ భోజనం చేశాకగానీ, సీతకు మరో పని తోచలేదు మరి! □